TIGRIŞORUL DE PE FLOAREA-SOARELUI

A fost odată, în îndepărtata taiga ussuriană, un tigrișor.
Într-o iarnă hoinărea el prin pădure.

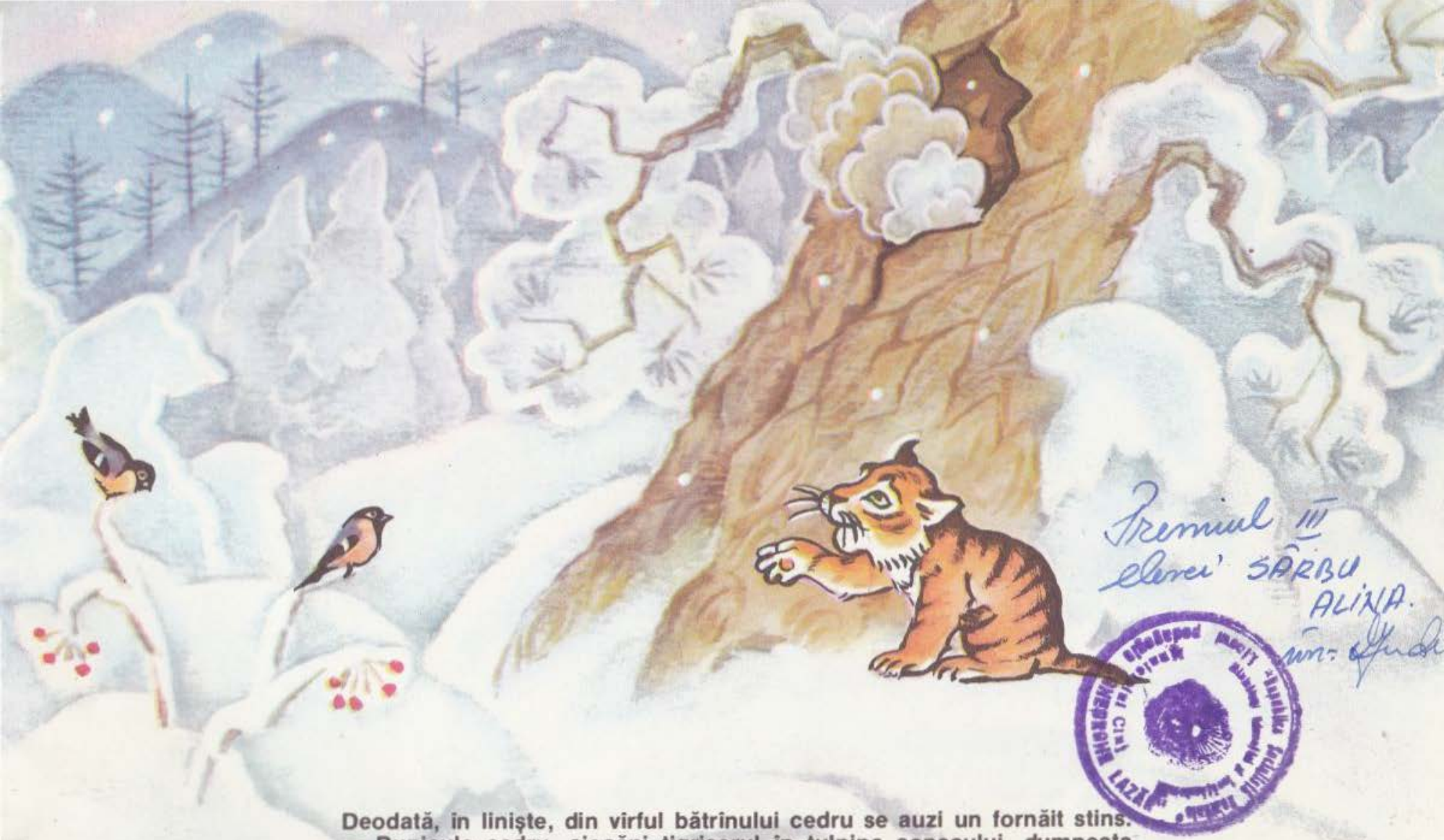

Premiul III
elevei SĂRBU
ALINA.
în...

Deodată, în liniște, din vîrful bătrînului cedru se auzi un fornăit stins.
— Bunicule cedru, ciocăni tigrișorul în tulpina copacului, dumneata
ești cel ce doarme atît de zgomotos?

De sub rădăcinile copacului ieşi o veveriţă siberiană.
— Ce e? A venit deja primăvara?
— Mătuşă veveriţă! Lasă-mă să mă-ncălzesc la tine!
— Intră.
Dar oricît se străduí tigrişorul, nu reuşi să pătrundă în vizuina veveriţei.

Iar în vîrful cedrului, cineva tot ca înainte fornăia. „Cine o fi făcînd așa?“ se gîndi tigrișorul, se cățără în copac și se uită în scorbură.

În scorbură dormea o ursoaică ussuriană, cu pieptul alb, impreună cu ursuleții ei.

— Mătușico! Lasă-mă să mă-ncălzesc la tine!

— Intră.

Tigrișorul era cît pe-aci să pătrundă în scorbură, dar ursoaica a oftat și cînd a trimis aerul pe nări, a zburat și tigrișorul din scorbură, căzînd pe zăpadă.

A început să viscolească în taiga, să șuiere, să se aștearnă omătul. S-a băgat tigrișorul mai adînc în nămeți, s-a făcut ghem, iar deasupra lui viscolul vuia și se acoperea totul cu zăpadă.

Deodată tigrişorul văzu pe pămînt o sămînţă de floarea-soarelui.

A suflat asupra ei şi a apărut un muguraş verde. Tigrişorul l-a înconjurat cu labele sale moi, şi-a pus capul pe labe şi a adormit în vuietul viscolului.

Şi în timp ce tigrişorul dormea, sămînţa s-a încălzit şi a început să crească, să crească... Şi a răsărit în mijlocul taigalei o floarea-soarelui. A crescut mai înaltă decît copacii şi l-a ridicat pe tigrişor pînă aproape de soare.

S-au trezit veveriţa siberiană şi ursuleţii. S-au căţărat pe floarea-soarelui, iar acolo dormea tigrişorul. L-au trezit.

— Cum am nimerit aici? se miră tigrişorul.

— Tu ai încălzit o sămînţă, i-a spus înţeleapta mătuşică veveriţă, iar acum ea te încălzeşte pe tine.

Dar iată că sosi şi vara cea frumoasă, vara caldă, ussuriană. Tigrişorul îngrijea de floarea-soarelui, afîna pămîntul cu ghearele, ursuleţii aduceau apă de la pîrîu şi o udau.

Îi era bine tigrișorului. Și tuturor sălbăticiunilor le era bine.

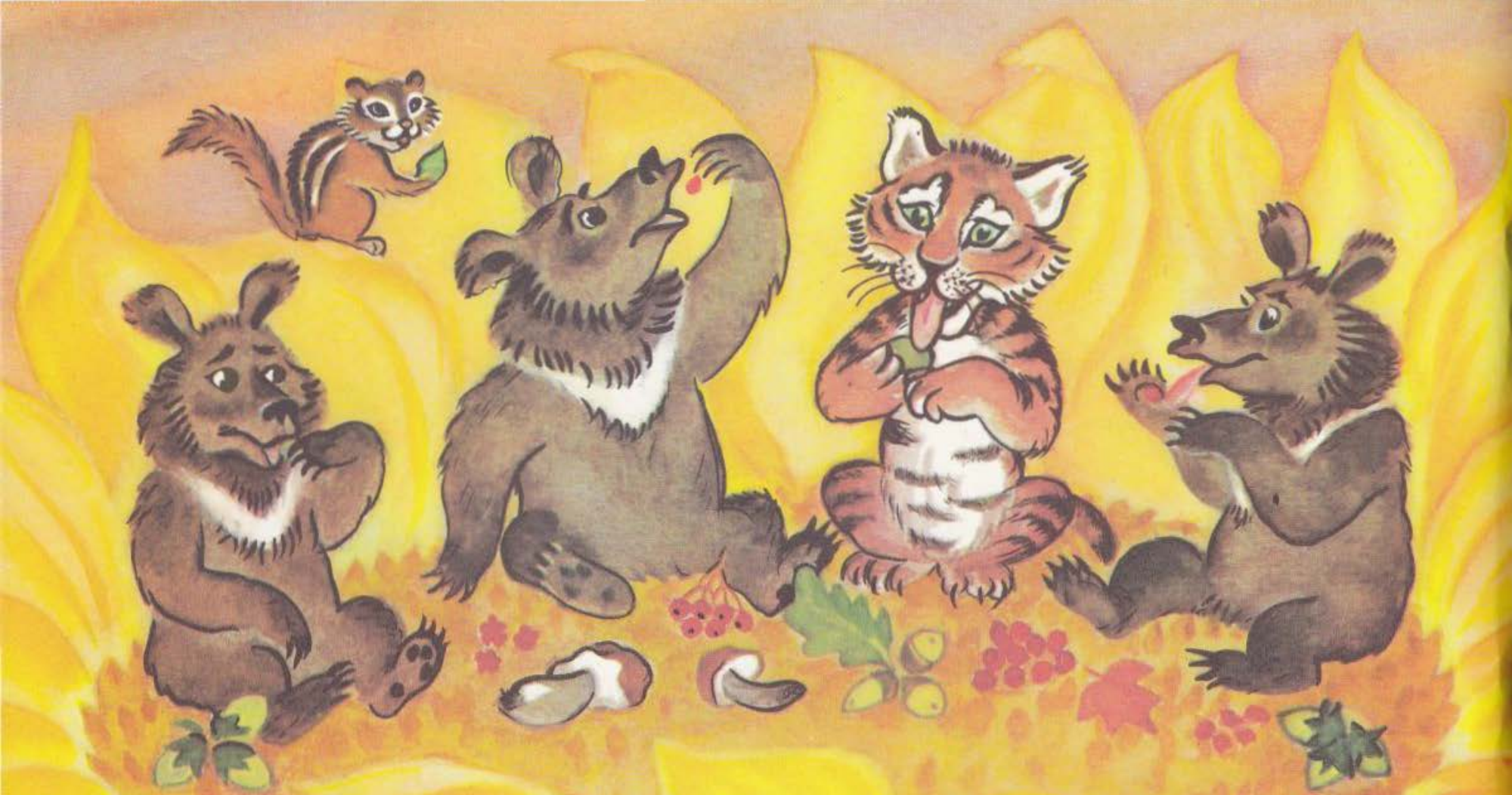

Veni toamna. Într-o seară s-au adunat prietenii pe floarea-soarelui, au mîncat zmeură, au ronţăit alune.

— Ce bine e! a zis înţeleapta mătuşică veveriţă, şi de jur împrejur se vede pînă departe.

— Bine-ar fi să trăim toţi pe florile-soarelui! spuseră în continuare ursuleţii.

S-a vîrît el sub floarea-soarelui a lui şi a văzut pe pămînt cîteva din ultimele ei seminţe. Le-a strîns într-o grămăjoară, şi-a tras-o la piept şi-a adormit.

Dar deodată începu să sufle un vînt de toamnă, rece. S-a clătinat floarea-soarelui. Fugiră acasă veverița și ursuleții. Rămase singur tigrișorul.

Şi a crescut, iarna, în mijlocul taigalei, un buchet întreg de floarea-soarelui. S-au desfăcut flori imense şi pe ele erau toate animalele, toate păsările ussuriene.

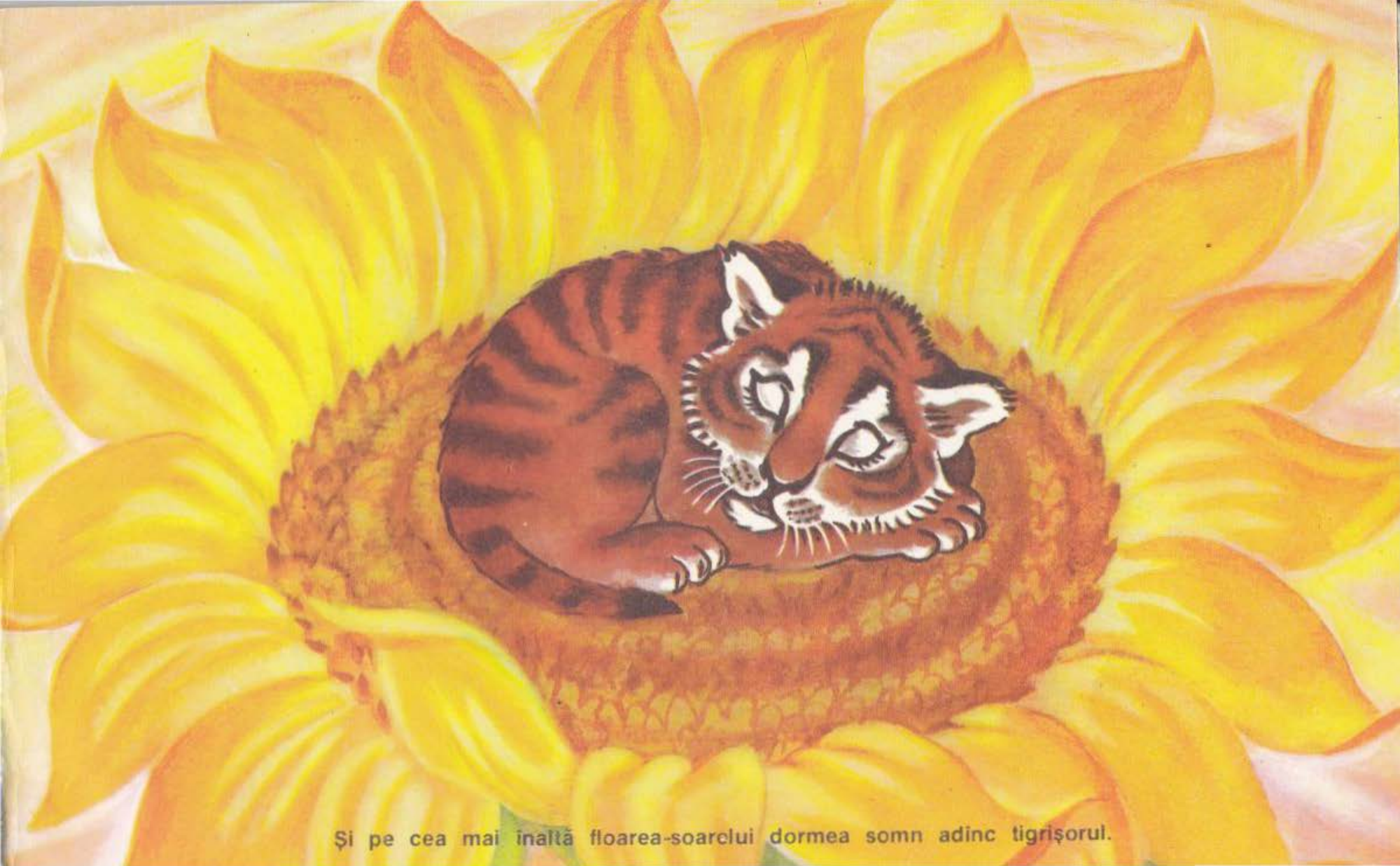

Și pe cea mai înaltă floarea-soarelui dormea somn adînc tigrișorul.

Şi iar se porni ninsoarea. S-a aplecat floarea-soarelui pînă la pămînt din cauza vîntului şi a zăpezii. S-a întristat tigrişorul.

Titlul ediției originale:

«ТИГРЕНОК НА ПОДСОЛНУХЕ»
(на румынском языке)

Autori: I. KOVAL, L. NOSÎREV
Ilustrator: V. KUDREAVȚEVA

În românește de ANDREI IVANOV

REDACTOR: SANDU SINGER
TEHNOREDACTOR: KLARA GALIUC

EDITURA ION CREANGĂ,
BUCUREȘTI
UNIUNEA CINEAȘTILOR DIN
U.R.S.S.

Tiparit în U.R.S.S.